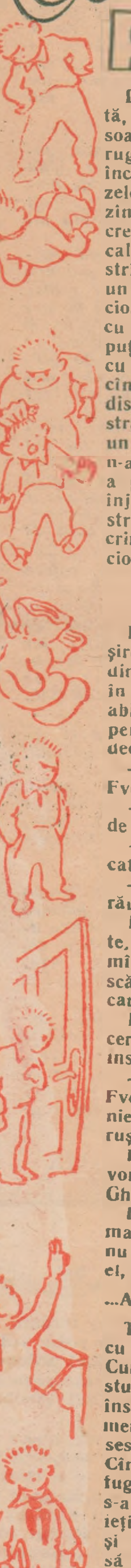
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 94 (550) ★ miercuri 21 noiembrie 1956 ★ 4 pag. 15 bani

Cîteva întîmplări dintr-o POVESTE LUNGĂ

După o ploaie măruntă, cernută cu sita a ieșit soarele. Ultimele frunze ruginii își mai întorceau încă o dată fața către razele îmbătrînite, desprinzîndu-se triste de pe crengile copacilor. Pe caldarîmul străzii se strînseseră grămadă și un băiat le răscolea cu picioarele. Mergea țanțoș, cu pieptul umflat și capul puțin înainte, semănînd cu un boxer. Din cînd în cînd fluiera indiferent și disprețuitor. Cînd a cotit strada, s-a „întîlnit“ cu un „puști“. „Intîlnirea“ n-a durat mult: „puștiul“ a primit un ghiont, o înjurătură și-a rămas în stradă ștergîndu-și o lacrimă și privind neputincios după cel „mare“.

CINE-I BAIATUL ACESTA?

De cum a sunat de ieșire, cîțiva băieți și fetițe dintr-a cincea au năvălit în cancelarie. Diriginta abia înțelegea ce spun, pentru că toți vorbeau deodată:

— Tovarășă dirigintă, Fverdohleb m-a bătut.

— Pe mine m-a tras de păr.

— După mine a aruncat cu ghiozdanul.

— Fverdohleb e cel mai rău din clasă.

Intr-adevăr, lat în spate, cu mușchi puternici la mîini, Fverdohleb își descărca toată forța pe cei care-i ieșeau în cale.

De multe ori, pionierii cereau și sfatul tovarășei instructoare:

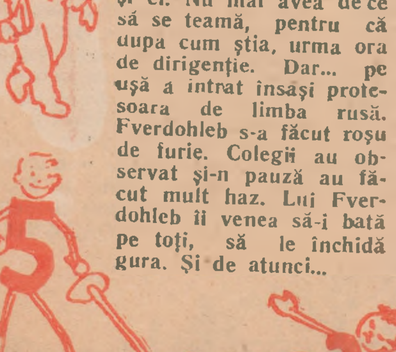
— Ce să facem cu Fverdohleb? El nu-i pionier, dar ne face clasa de rușine.

Bineînțeles că se mai vorbea și de Bulacu Gheorghe, de Rotaru.

Fverdohleb însă era mai rău decît toți. Clasa nu mai știa ce sa facă cu el, pînă cînd într-o zi...

...A FUGIT DE LA ORA

Toamna venise de mult, cu asprimile ei, și pe la Curtea de Argeș. Era destul de frig. Fverdohleb însă rătăcea printre oamenii din piață. O „ștersese“ de la limba rusă. Cînd a auzit că sună, a fugit în curtea școlii și s-a amestecat printre băieți. La intrare, a intrat și el. Nu mai avea de ce să se teamă, pentru că după cum știa, urma ora de dirigenție. Dar... pe ușă a intrat însăși profesoara de limba rusă. Fverdohleb s-a făcut roșu de furie. Colegii au observat și-n pauză au făcut mult haz. Lui Fverdohleb îi venea să-i bată pe toți, să le închidă gura. Și de atunci...

...FVERDOHLEB ARE MULTE NECAZURI

A doua zi, la gazeta de perete, la rubrica cea mare, era un articol proaspăt scris. Vă închipuiți, desigur, despre cine era vorba. Lui Fverdohleb îi era necaz, dar parcă și puțină rușine. S-a făcut că „nu vede și n-aude nimic“. Clasa însă era hotărîtă să nu-l mai lase în pace și la ora de dirigenție au vorbit tot despre el.

In tot acest timp Fverdohleb trăgea după el un lanț lung de doiuri. Tuturor acestor supărări le-a pus însă capăt o mică întîmplare.

Fverdohleb a întîrziat într-o zi de la ore. Cînd a intrat în clasă, toate fetele, ca la comandă, i-au strigat:

— Stai la ușă, n-ai voie să vii în bancă.

El nu le-a ascultat și-a mai făcut un pas. Atunci au sărit și băieții și împreună cu „gaițele astea“ cum le spune Fverdohleb, l-au făcut să stea la ușă. In fața tuturor ochilor care-l sfredeleau cumplit, îi venea să plîngă, să fugă, să-i înjure... N-a făcut nici una, nici alta, de atunci însă...

...FVERDOHLEB S-A SCHIMBAT

Intr-un colț de pe coridorul Școlii nr. 1, colectivul clasei a V-a a înconjurat-o pe tovarășa instructoare. După fețele lor grave se vede că discută foarte serios. Raluca vorbește mereu, supărîndu-i puțin pe ceilalți, care ar vrea să spună și ei ceva.

— Să-l facem pionier, tovarășă instructoare. Acum Fverdohleb s-a cumințit, a început să învețe. A luat un 4 la naturale, 5 la geografie.

— Nici nu se mai bate, nu mai înjură...

— Bine — le spune tovarășa Avram, dar acum se încheie trimestrul și el nu mai are timp să se îndrepte la toate. Il facem pionier chiar dacă-i corigent?

— Desigur, da, răspund toți. Veniți și dumneavoastră la oră, să vedeți ce frumos răspunde.

...Tovarășul profesor de naturale ascultă lecția. Fverdohleb ridică mereu mîna și răspunde frumos. Profesorul e foarte mulțumit, îl laudă și vrea să-i pună un 5.

— Dar s-a mai uitat și prin maculator — zic băieții din spate. Să nu-i puneți notă acuma, ca să învețe mai bine.

— Știți, vrem să-l facem pionier, se ridică Raluca.

Tovarășul profesor se bucură și-i roagă să-l primească și pe dînsul la adunarea în care-l vor face pe Fverdohleb pionier.

— Vreau să-mi spun și eu cuvîntul. Să știți însă că... sînt de acord, și-l privește zîmbind.

Fverdohleb e roșu de fericire și privește la toți pe rînd, mulțumindu-le din priviri.

Lucreția RANGA

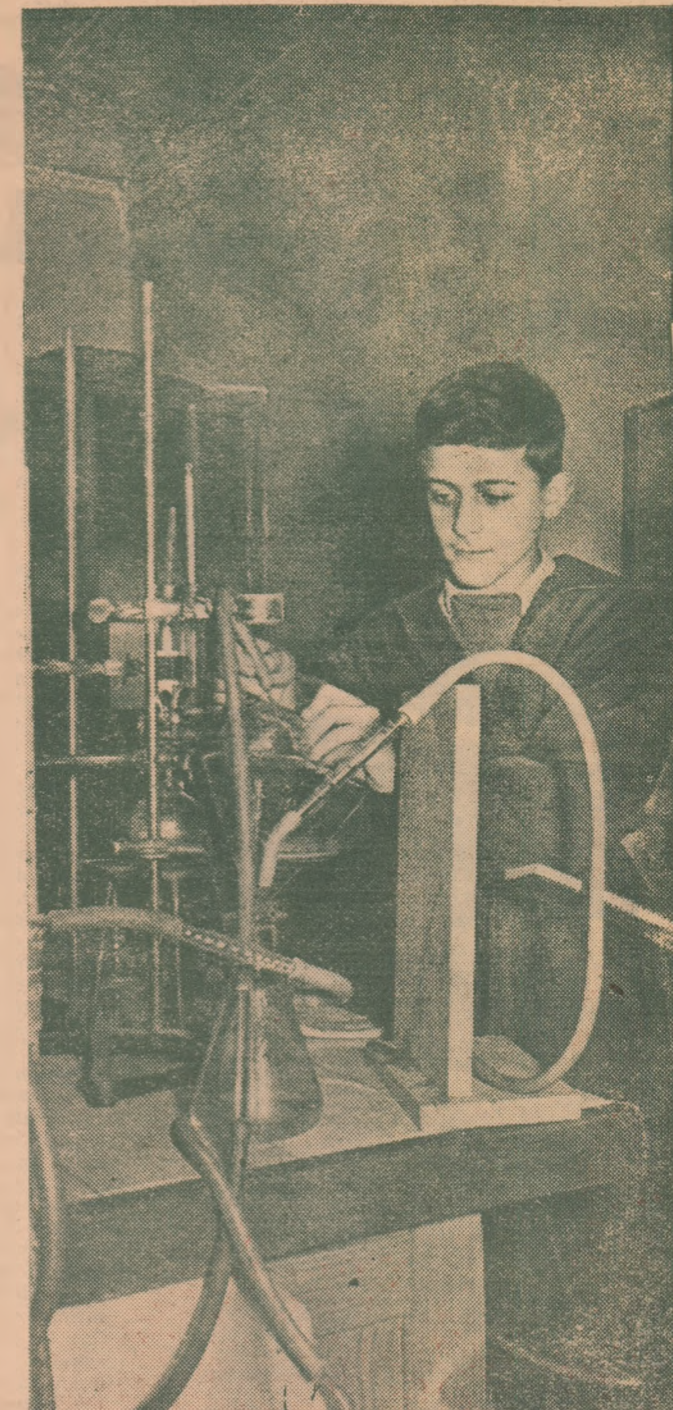

Puternice taifunuri marine într-un biet borcănaș de sticlă, zăpadă deasupra apei clocotite, fire de mătase din surcele de lemn. Toate aceste minuni le împlinește chimia — știința unor uimitoare prefaceri. Tocmai de aceea la experiențele cercurilor de chimie de la palatele și casele pionierilor iau parte foarte mulți copii.

In fotografie: un aspect din laboratorul de chimie de la Palatul pionierilor din București.

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

DE LA CITITORII NOȘTRI

Săracele gazete...

După ce a fost aleasă președintă de unitate, Victoria Chiriacescu a propus:

— Fiecare detașament să-și aibă gazeta sa de perete, care să cuprindă printre altele rubrica „Satiră și umor“!

Zis și făcut. După puțin timp, o mulțime de colegi de-ai noștri care nu prea se aveau bine nici cu cartea, nici cu disciplina, au avut plăcuta surpriză de a-și zări chipurile la gazetele de perete.

Dar, de cîteva zile, închipuiți-vă că gazetele de perete au devenit foarte triste, întrucît nu prea mai aveau de lucru. Intr-adevăr, în ultima vreme, la noi nu s-au mai luat decît foarte puține note slabe! Săracele gazete de perete...

Marin TRĂISTARU
cl. a VII-a com. Coteana raionul Slatina

Două dorințe

Fac de multă vreme sport și, drept vă spun, am ajuns să-mi dau seama că antrenamentul sîrguincios și disciplinat e în stare să facă adevăratele minuni. De aceea, punîndu-mi în gînd să obțin insigna G.M.A., m-am hotărît să mă țin serios de antrenament.

Pînă acum am „scos“ 10 m. la aruncarea greutății, 16 sec. pe 100 m. plat și 4 m. la săritura în lungime.

Bineînțeles că nici învățătura n-o trec cu vederea. Dimpotrivă, mă străduiesc să învăț cît mai bine, mai cu seamă că în clipa de față mă pregătesc să intru în rîndurile Uniunii Tineretului Muncitor împlinindu-mi astfel o fierbinte dorință.

Anca VURTEJANU
cl. a IX-a, Bacău

REVEDERE

Mărgele

Cum zboară anii... Pe Ricardo, parchetarul, îl cunoștea toată mahalaua noastră îmbîcsită de la marginea orașului furnicar. Cîntecul lui legănat și trist — în grai dulce, dar nepriceput de noi — umplea toată ulicioara, cînd se întorcea moș Ricardo, seara, de la lucru. Lucrul lui... Știți ce înseamnă asta, zile și săptămîni, luni și ani în șir să te trudești în genunchi? I-am văzut odată genunchii lui moș Ricardo, cînd se spăla la cișmea, cu pantalonii suflecați. Erau două răni, două umflături fără formă, ca niște gheburi vinete. Că nu se pomenise vreun antreprenor „mărinimos“ să-i fericească pe parchetari cu niscai dichisuri care să le cruțe acestora balamaua picioarelor.

Și-și ducea viața moș Ricardo, năruit într-o nesfîrșită mătanie. Potrivea stinghioarele de stejar una într-alta, le ciocănea, le răzuia cu rindeaua, le șlefuia migălos. Ca într-o oglindă cu ape se răsfrîngeau și scînteiau, în minunea ticluită din meșteșugul lui umil și neștiut, candelabrele saloanelor. Pe pardoseala lustruită de genunchii lui trudiți și însîngerați, lunecau în danț desfătător doamne în rochii de atlas, încărcate de bijuterii ca niște vitrine, ori trepădau cizmele cu scîrț și cu pinteni zăngănitori ale ofițerilor pomădați.

Odaia din mahala a lui moș Ricardo era podită cu lut galben, din Rîpa Minzului. De altminteri era de-ajuns pentru răsfrîngerea săracă și neputincioasă a gazorniței afumate. Candelabre n-avea moș Ricardo

Venise la noi cîndva, de mult, din Italia cea însorită, mînat de mizerie, de lipsa de lucru Dar iată, aici nu-i ieșise nimeni în cale cu pîine albă. Pentru cei nevoiași, viața era la fel pretutindeni. Și moș Ricardo, întorcîndu-și fața de la cerul albastru pe care-l iubea atît, s-a făcut parchetar și s-a cocîrjat pe genunchi, între talaji și surcele de stejar, ca să nu piară de foame. Nouă, copiilor, ni-era tare drag. Pentru firea lui blajină, și mai ales pentru cîntecele lui, cîntece cum ni se păreau nouă că nu mai sînt altele. Nu trebuia multă rugăminte cînd era vorba să-și îndemne la zbor privighetoarea cu tril dulce a sufletului.

Arar, cînd îl copleșeau cu tot greul și amarul sfîșierea dorului de patrie, singurătatea, se furișa în prăvălia domnului Grigore Viață Lungă. Bea două—trei pahare de vin acru și cînta, cînta, de rămîneau muți și înlăcrimați toți mușterii. Afară doar de domnul Grigore Viața Lungă care, nepăsător, își rumega în minte cîștigurile, cu ghearele înfipte în tejgheaua de zinc

Cum zboară anii... L-am întîlnit iar pe moș Ricardo. Aflasem că se construiește o școală nouă în cartierul nostru. O școală mare, model. Am dat fuga. Era aproape gata școala. Doar înăuntru, în clasele inundate de lumină, mai roboteau instalatori, zugravi și... parchetari. L-am recunoscut într-o clipită pe moș Ricardo și ne-am strîns mîinile. A albit de tot. E maistru acum. Mi-a spus în graiul lui cîntat și pestriț: „Vezi, facem școală să învețe copiii mei.“

Uimire. Il știam singur cuc. Il întreb pe departe. Inţelege. Rîde. Rîde tinerește, de răsună școala, și desface larg brațele: „Ma toți de aci sono copiii mei. Toți... Treizeci de ani trăit aici. Ce, e glumă? Ii iubesc molto. Am văzut cum crescut fiecare... Fost vremuri grele. Suferit împreună. Acum uite: școală mare, parchet, lumină...“

Mi-a mai povestit multe moș Ricardo, seara, în casa lui nouă, la un pahar de vin roșu. Și, cu o lacrimă aninată în gene, mi-a arătat mîndria vieții lui trudnice: Ordinul Muncii, prins pe o perniță de catifea.

Vasile MANUCEANU

DE-A LUNGUL CĂILOR DE OȚEL

„Nu mai împingeți așa, tovarăși... Un bilet pentru Ploiești, vă rog! Mulțumesc. Uff, în sfîrșit... O fi tîrziu?" Dai fuga. Te ciocnești de un cetățean cît Turnul Colții, cu trei geamantane. Ceri scuze, alergi iar. Ceasul cel mare din mijlocul peronului arată 11,25. Te liniștești. Mai sînt zece minute pînă la plecare. Te sui, te instalezi comod pe bancă, deschizi o revistă. Un șuier scurt și gata, trenul pornește.

Ce simplu... Scurta emoție a plecării s-a topit ca un abur și nu rămîne decît tic-tacul prietenos al roților, liniștea și siguranța că, peste un timp hotărît, zmeul ăsta de tren te va lăsa acolo unde dorești. Simplu și obișnuit. Dar știi oare, prietene, cîți oameni modești și necunoscuți trudesc zi și noapte de-a lungul căilor de oțel, pentru ca tu să dobîndești bucuria și liniștea aceasta, să ajungi ca vîntul și ca gîndul la sute de kilometri? Știi oare cîtă uriașă activitate, nebănuit de grea și complicată, încordată, eroică deseori, desfășoară acești oameni, zi și noapte, la posturile lor? Poate că știi, poate că nu. Oricum, eu îți voi spune povestea trenului tău. Ascultă:

...Sîntem la halta Grivița, centrul de formare a garniturilor. Vagoanele trenului de Ploiești sînt gata, aliniate ca la paradă. Lăcătușii le-au făcut revizia pînă la ultimul șurub. Cu o oră înainte de plecare, sosește personalul care va deservi trenul pînă la destinație. „Partida", cum i se spune în limbaj ceferist. Sînt trei oameni: șeful de tren Constantinescu Ion și cei doi conductori, Lungu Ion și Stelian Ion. Șeful de tren ia în primire garnitura. Intre timp, își face apariția din depou un cal nărăvaș și focos, scoțînd aburi pe nările-i de tuci: locomotiva. Doi oameni strunesc hățurile calului năzdrăvan, hrănit cu jeratic: mecanicul Drăgan Constantin și fochistul Nedelcu Nicolaie. Un clinchet vesel de tampoane, cîteva mișcări dibace și garnitura e cuplată. Apoi, iavaș, iavaș la drumul spre peronul Gării de Nord. De aici, spectacolul vă e cunoscut: trenul care intră „cu coada înainte" în stație, omul cu șapcă de la ultimu' vagon, care agită necontenit un stegulet și slobozește semnale dintr-un fluier cu bilă. Dar să lăsăm trenul nostru „la scară", să-i lăsăm pe călători să concureze, mai mult sau mai puțin sportiv, pentru un loc cît mai comod (dacă se poate la fereastră și cu fața în direcția mersului) și să facem o incursiune în creierul electric al stației București-Nord. Nu vă mirați, există și așa ceva. De fapt îi spune „Cabina de centralizare". Dar își merită cu prisosință porecla. După ce ai suit scările ei întortochiate, rămîi uluit în fața șirului de aparate cu nu știu cîte zeci de manete și a tabloului imens de pe perete, pe care se aprind și se sting luminițe roșii. Toate acestea alcătuiesc blocul automat electro-dinamic. Ce rost are el? Neînchipuit de mare. De aici se manevrează automat toate macazele, se acționează semafoarele. De aici se distribuie ordinele de plecare și sosire a trenurilor, se dă liber parcurs.

Dar iată că mai e puțin pînă la plecare. „Creierul electric" a asigurat cale liberă către stația vecină. Apoi... „Alo, alo", cei doi impiegați, Țolea Floridor și Găină Olimpia (pe care îi vedeți în prima noastră fotografie) comunică prin telefonogramă la punctul pod-mișcare-expediere. Tovarășul Noe Nicolaie (cel din fotografia a doua a schimbat acele, a pus semaforul pe verde. Impiegatul de mișcare întocmește foaia de parcurs și o înmînează mecanicului. Ca la un semn, trei ceasuri, mai mari sau mai mici, răsar din trei buzunare: al impiegatului, al șefului de tren și al mecanicului. Sînt confruntate. Trebuie să coincidă la secundă! Apoi paleta verde sus, un șuier scurt și gata... trenul a plecat. Asta-i tot? Nu e tot. De aci încolo de-abia, cîtă trudă, cîtă încordare... Uite, de pildă mecanicul Drăgan Constantin. (Il vedeți în fotografia a treia). In vreme ce tic-tacul roților ronțăie depărtările, el veghează clipă cu clipă puzderia de manivele, cadrane, țevi și rotițe, le manevrează, le răsucește, privește din cînd în cînd pe ferestruică și iar manevrează și iar, tăcut, cu o dungă între sprincene.. Cîte drumuri dintr-astea o fi făcut? E ceferist de 30 și ceva de ani...

Șeful de tren, comunistul Ion Constantinescu, notează neîncetat, cu precizie, minutul în care a trecut prin cutare sau cutare stație. Se apleacă pe ușa deschisă a vagonului de serviciu, scrutează zarea. In stații, mai schimbă un cuvînt, două, cu impiegații, o glumă. In clipele de răgaz, cînd îi defilează prin fața ochilor plaiurile țării, se gîndește poate cu drag la cei de-acasă. La soția lui (e deputată în Sfatul Popular al comunei lor, Șcăioși), la cei cinci copii, dintre care mijlociul, Dorin, e pionier ca tine. Veghind viețile celor din tren, veghează pe ai săi de acasă. Muncind pentru fericirea tuturor, muncește pentru ai săi. Da, astfel de oameni poartă de grijă, prietene, ca tu să ajungi unde dorești.

Și trenul aleargă, aleargă. O stație. Scroviștea. Un minut popas. Impiegata (și pe ea a surprins-o aparatul nostru!) a ridicat paleta verde. Din nou la drum! Altă stație, alt popas și iar tic-tacul roților. Neauzit, telegraful zbîrnîie de la o stație la alta, cerînd cale liberă pentru tine.

In sfîrșit, trenul își domolește goana și, pufăind de mulțumire, intră în stația Ploiești. Pasagerii, unii singuri alții ajutați de mame, precum se vede, coboară gălăgioși. Stăpînii căilor de oțel și-au făcut datoria!

Valeriu MAGURA

Un „erou" al politeții

La adunarea de grupă, Marioara luă cuvîntul:

— Vreau să-l critic pe Victor, președintele grupei noastre. Am fost la el acasă și am băgat de seamă că se poartă foarte urît cu părinții. De pildă, atunci cînd maică-sa îi spune să spargă lemne, el răspunde: „Ia lasă-mă în pace, nu poți să le spargi singură?" Dacă tatăl său îi cere să-i cumpere țigări, Victor îl informează: „Tutungeria e aproape: prima la stînga și a doua la dreapta". Nici bunica nu are parte de mai multă considerație. Cînd își roagă nepotul să-i caute ghemul rostogolit sub masă, el o dojenește: „De ce te apuci de un lucru, dacă nu poți să-l duci la capăt?"

In murmurul de indignare al colegilor, Victor ceru și el cuvîntul:

— Marioara are dreptate. Vă făgăduiesc pe cuvînt de onoare că mă voi îndrepta...

★

Cînd ajunse acasă, după adunare, Victor dădu „bună seara" atît de limpede și călduros, încît toți ai casei rămaseră uimiți.

Făcîndu-se că n-a observat mirarea produsă de neașteptata sa politețe, Victor se lungi pe pat și începu să citească o carte de Jules Verne.

După un sfert de oră, maică-sa îndrăzni să-l roage să spargă un braț de lemne.

— Dragă mamă, rosti drăgăstos Victor, nu pot să-ți îndeplinesc rugămintea, deoarece sînt ocupat cu studierea unui clasic al literaturii universale. Iartă-mă, te rog mult de tot să mă ierți!

Ceva mai tîrziu, cuteză și tatăl să-l trimită după țigări.

— Imi pare nespus de rău, dragă tăticule, dar am atîta treabă... Te implor, nu te necăji!... se pierdu în amabilități Victor.

Iar cînd bunica îl rugă să-i caute ghemul, Victor suspină:

— Mi se rupe inima, bunicuțo, dar nu te pot ajuta... Of, viață, viață, ce ți-i și cu bătrînețele astea..

★

După cîteva zile, grupa a aflat de noua purtare a lui Victor. In cinstea acestui erou al politeții, s-a convocat o adunare. Tremurînd de emoție, un băiat a spus:

— Dragă Victor... nepretuitule Victor. Iartă-ne ne pare nespus de rău, ni se rupe inima, dar — of, viață, viață — am hotărît să ne alegem alt președinte de grupă.

AL. Ovidiu ZOTTA

Insemnări din Maramureș (II)

SIGHET

Sighet în limba maghiară înseamnă insulă. Pentru ce i s-a dat acest nume e greu de priceput. Poate pentru că orașul e mărginit în două părți de apele Izei și ale Tisei negre. Poate că din alte motive. Unii, de pildă, spun că pe vremuri părțile mai joase ale Maramureșului ar fi alcătuit fundul unei mări iar locul unde se află astăzi orașul Sighet ar fi fost într-adevăr o insulă. Așa să fi fost, și tot e greu să crezi că întemeietorii orașului aveau cunoștințe despre trecutul geologic al regiunii.

Pentru prima dată existența Sighetului este pomenită — alături de alte așezări maramureșene — în așa numitele „diplome ale lui Mihaly", prin anii 1349—1366. După cum reiese din documente, Sighetul n-ar fi fost, pe vremea aceea, cu nimic mai arătos decît celelalte așezări pomenite. Abia după 1400, favorizat de faptul că aici se uneau toate drumurile Maramureșului, Sighetul începe să cunoască, încetul cu încetul, înflorirea unui oraș. Se începuse atunci exploatarea sării la Ocna Sugatag, la Coștiui și la Vilismont.

Așa cum arată astăzi, orașul Sighet se aseamănă foarte mult cu orașele ardelenești. Aceeași piață pătrată, cu un scuar în mijloc, definește centrul orașului. Aceleași clădiri de cărămidă sau piatră, unite între ele în așa chip, încît fac corp comun, străjuiesc străzile de la un capăt la altul. Aceleași intrări boltite le întîlnești la tot pasul, intrări cu porți grele, legate în fier, în fața cărora te-ai aștepta să-i regăsești pe medievalii halebardieri. Crescut în timpul Evului Mediu, orașul păstrează din plin pecetea acelor vremi.

Dar, pe lîngă acestea, se găsesc în Sighet mărturii și ale altor vremuri. Chiar în fața Sfatului Popular se află o placă de marmoră albă, care vestește trecătorului că în acest oraș s-a născut și a trăit una din figurile de seamă ale revoluției maghiare din 1848: Leövey Klara. Plecată la Budapesta, editează broșuri și manifeste cu conținut revoluționar, îl ajută pe Kossuth la formarea unităților armatei revoluționare. Infrîngerea revoluției îi aduce 7 ani de temniță. Ea rămîne totuși credincioasă pînă la moarte ideilor revoluției.

Altă placă de marmoră, așezată pe zidul unei case de lîngă piață amintește oamenilor că aici, într-o zi însorită de iunie a anului 1944, cîteva luni înainte de eliberare, au fost executați de către călăii fasciști — în fața unei mulțimi adunate cu de-a sila — trei fii ai Maramureșului: partizanii Lakata Ilie, Popadineț Vasile și Sukici Iosif.

Monumente, plăci de marmoră, nume de străzi și fabrici dovedesc că oropsiții Sighetului au preferat moartea — o moarte cinstită, curajoasă, pusă în slujba unui țel înalt — decît să îndure jugul nemilos al asupririi. Sîngele lor nu s-a vărsat însă în zadar. Anii de democrație populară i-au adus Sighetului înflorirea, libertatea, puterea în mîinile poporului muncitor. Astăzi în Sighet nu mai stăpînesc notari ca aceia care în zilele de tîrg puneau să fie schingiuiți în piață iobagi răzvrătiți. Astăzi în Sighet nu mai stăpînesc aceia care, închizînd pe comuniști în vila Grödli, îi torturau pînă la sînge. Astăzi în Sighet gospodăresc oamenii muncii!

Vasile BIRGĂOANU

Prietenul necunoscut

De la un timp, aproape în fiecare seară: pe vale, adică mai precis dincolo de linia ferată, tot trecea un tînăr. Pionierii nu-l cunoşteau. Aşa a fost numai la început, pentru că mai tîrziu au legat cu el o prietenie strînsă. Asta însă nu s-a petrecut cît ai bate din palme. Uneori, seara, cînd tînărul nostru se întorcea de la muncă, se oprea să mai schimbe o vorbă, două şi cu cei mici. Azi aşa, mîine aşa, pînă ce au început să se cunoască. Intr-o zi, nu ştiu cum vine vorba despre ce poţi face vara, despre activitatea în tabăra de curte.

— Spuneţi-mi, a întrebat tînărul, voi cum o duceţi în tabără?

Copiii tăcură stînjeniţi; apoi unul din ei răspunse cam nesigur:

— Da' ce, parcă acasă nu ne putem juca? Ce-i la tabără? Şah şi iar şah. Şi măcar să iasă cineva învingător! Ca să ne plictisim nu trebuie să batem drumul pînă acolo...

Tînărul n-a mai zis nimic, dar, chiar a doua zi, s-a dus la şcoală şi a discutat cu tovarăşa instructoare, cu Petrovan Ion preşedintele unităţii şi cu alţi pionieri din colectivul de conducere.

Din ziua aceea s-au schimbat multe în tabără, dar şi mai multe în grupa băieţilor care locuiesc dincolo de calea ferată. In primul rînd, s-a amenajat terenul sportiv din curtea căminului cultural. La treaba asta au luat parte şi cei care strîmbaseră din nas auzind de tabără. Şi, ce-a urmat, vă închipuiţi! Meciuri, antrenamente şi jocuri, jocuri cîte vrei. Şi asta o ştiţi şi voi, e mult mai bine să te joci pe un teren amenajat decît pe un cîmp. Apoi au început excursiile. „Să ne cunoaştem ţinutul natal", asta era ţinta fiecăruia. Şi n-a fost uşor. In jurul comunei sînt atîtea de văzut! Să vizitezi cariera de piatră sau fabrica de brînzeturi „Sebeşana", să cercetezi cursul Crişului Alb sau flora şi fauna regiunii şi cîte altele. Acum băieţii nu mai pridideau cu treburile, nimeni nu se mai plictisea. Cît despre şah — nici de el n-au uitat. Cu ajutorul prietenului cel nou, au făcut un campionat. De data asta a ieşit cineva învingător.

De la începutul prieteniei lor trecuseră cîteva săptămîni. Pionierii uitaseră desigur cauza pentru care şi-au schimbat locul de joacă, cînd, într-o seară, a apărut pe uliţă el, prietenul necunoscut. Sub braţ avea un teanc de cărţi:

— Luaţi-le! După ce le citiţi, duceţi-le la tabără.

Băieţii le-au luat, le-au citit, le-au dus şi la tabără, dar o întrebare le frămînta mintea:

— Cine o fi? De ce se ocupă de noi? Au început cercetările şi au aflat că e de la U.T.M. De atunci i-a rămas numele „tovarăşul de la U.T.M.". Cum îl cheamă, cu ce se ocupă, nu interesează. E de la U.T.M. — aceasta le era deajuns.

Acum, de cîteori sînt într-o încurcătură, îndată aleargă la el. Pentru că tovarăşul Popa Simion, membru în Biroul organizaţiei din comună, funcţionar la Banca agricolă — prietenul necunoscut — i-a ajutat totdeauna.

Comuna Păpsig.

Geta COSTIN

LEACUL

La clasa a VI-a A de la Şcoala medie cu limba de predare romînă din Sînnicolaul Mare, în unele clase mobilierul nu era prea nou. Asta n-ar fi fost chiar o nenorocire. Insă, pentru că există mulţi şcolari amatori de „sculptură în lemn", băncile arătau de parcă s-ar fi întors de la o bătălie. Ciuruite, crăpate, pătate de cerneală...

Şcolarii au fost cîtva timp foarte necăjiţi. Intr-adevăr, nu-i plăcut să înveţi în asemenea bănci. Dar cum ei sînt isteţi şi cu iniţiativă, au găsit repede leacul.

★

...Aşa că, într-o după amiază, clasa a VI-a A s-a transformat într-un adevărat atelier.

Raicici, Ignat Iosif, Dumitru Ştefan, Văceanu Domnica, Soceriu Elena şi alţii, organizaţi în echipe, au pornit la înfrumuseţarea clasei.

Echipa de „tîmplari" a scos feţele băncilor şi le-a întors pe partea unde erau netede şi curate.

In urma lor acţionau cele două echipe de „vopsitori". Echipa de „verde" şi

echipa de „portocaliu", după culoarea cu care vopsea fiecare.

Fireşte, copiii au avut şi ajutoare, dintre părinţii şi fraţii lor. Solafolian este în altă clasă, în a VI-a B. Auzind însă de iniţiativa celor din a VI-a A, şi-a „mobilizat" fratele mai mare, tîmplar la o întreprindere din oraş. Fratele lui Solafolian a reparat în mod artistic catedra.

Apoi cu toţii au făcut curăţenie pe jos, au şters petele de vopsea, au spălat geamurile.

Acum clasa lor e veselă şi curată... Şi să poftească cineva să scrie pe bancă sau s-o zgîrie, că are de-a face cu întreaga clasă.

Să nu credeţi însă că celelalte detaşamente stau cu mîinile în sîn. Nici n-am apucat bine să plecăm din susnumita şcoală, că pionierii din clasa a VI-a B pregătiseră deja totul ca să intre în acţiune.

Ehe!... Vă jucaţi cu pionierii din Sînnicolaul Mare?

Aurel WEISS

— Vedeţi, noi ne-am antrenat pentru insigna F.G.M.A. — a început să povestească Alexandrescu Cezar, din clasa a VII-a B, Şcoala nr. 148 mixtă din Bucureşti — şi la şcoală şi... cum să zic... în particular.

— Cum adică în particular?

— Pe cont propriu voiam să spun... Avem un teren mare pe lîngă Facultatea de medicină...

Şi fiindcă în şcoală i-am văzut la lucru, după cum o dovedeşte fotografia, l-am rugat pe Alexandrescu să-mi povestească despre antrenamentul... pe cont propriu.

Aşa am aflat că elevii de aici sînt în general sportivi pasionaţi şi că asta se datorează mai ales tovarăşului Popa Romulus, profesorul lor de educaţie fizică, care-i încurajează în mod deosebit. Chiar el, Cezar, joacă fotbal, handbal şi e un bun atlet. Dar nu amănuntele astea ne interesează în primul rînd, ci faptul că o mulţime de elevi din clasele a VI-a şi a VII-a sînt aspiranţi F.G.M.A. Pe terenul de lîngă Facultatea de medicină, deşi tovarăşul profesor n-a fost cu el, au avut loc antrenamente toată vara, la viteză, obstacole, cros. Acolo au fost ajutaţi cei care simţeau nevoia. De pildă, Pop Dorin avea o formă slabă. Nu se împăca mai ales cu obstacolele. L-a luat atunci în primire colegul său Breslaşu:

— Măi Dorine... Ce-ar fi să facem antrenamente la săritura în înălţime? Tovarăşul profesor mi-a spus că asta ajută mult la cursa cu obstacole. Şi şi-a bătut capul cu el o grămadă de vreme.

In cele din urmă, Dorin a reuşit să sară 95 de cm. Cu cincisprezece cm mai mult decît era necesar pentru cursa cu obstacole.

Dar, dacă a venit vorba despre Breslaşu, trebuie să aflaţi de „spartachiada cartierului". Mai bun antrenament pentru F.G.M.A. nici că se poate. Cum stau lucrurile cu această spartachiadă? Participanţii, băieţi din cartier, se înscriau să concureze la diverse probe. Aceste înscrieri se făceau la „preşedintele spartachiadei", care era de fapt învingătorul la toate probele în spartachiada din anul precedent. Ori în vacanţa aceasta, chiar Breslaşu a fost preşedinte. S-a concurat la alergări, înălţime, lungime, cros, etc.

Astfel stînd lucrurile, nu-i de mirare că copiii şi-au luat pînă acum majoritatea probelor. Fireşte că printre primii se numără Alexandrescu, apoi Matei, Iancovescu, Popescu Florin şi alţii. Iar tovarăşul profesor Popa m-a asigurat că, cel mult pînă la 1 ianuarie, pe pieptul lor va străluci şi insigna F.G.M.A.

Al. MIHU

Fiii scafandrului

POVESTIRE IN IMAGINI — TEXT: A. WEISS — DESENE: IULIAN-MALIN

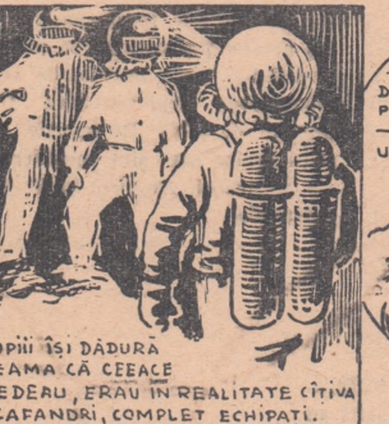
Cap. VIII. — PETRE ESTE PRINS!

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

Ştefan Negru mai găseşte în fundul mării cadavrul unui om îngropat sub un morman de pietre. Cine să fie? Ion Bogza? Tudor?

Ieşind din apă, scafandrul descoperă grota, apoi cărarea dintre stînci care duce la o magazie părăsită, fostul depozit de peşte al angrosistului A. Berca.

Intre timp, Ducu, împreună cu fratele său, pornesc într-o după amiază să caute cravata de pionier, pierdută de Ducu în ziua dispariţiei lui Ion Bogza. Ii apucă noaptea şi se rătăcesc printre stînci. Deodată, de după un cot de cărare se iveşte o arătare ciudată.

(va urma)

A murit veverița

Padurea așa își rîdea
De ea cît ținea ziulica:
— Să ronțăi alune doar știi,
Încolo, nu faci mai nimica.

Și mulți s-au mirat într-o zi
De vestea ecoului, mare:
— Veniți, dragii mei, să vedeți,
Roșcata se urcă spre soare...

Jos unii rîdeau și strigau
Glumind chiar în clipele-acele:
— Roșcato, să vii înapoi
Cu blana de aur și stele! —

Cind ea, tot sărind, a ajuns
În vîrful stejarului verde,
La capătul căruia-i hău
Și drumul spre soare se pierde,

Sări. Și pădurea văzu
O clipă muiată-n sclipire
Făptura cea mică și-atunci
Ea încremeni de uimire.

Apoi a căzut ca un fulg.
Pămîntul scosese un țipăt.
Și, cînd a murit, mai zvîcnea
Pe blana ei rece un sclipăt.

Mult timp vor vorbi despre ea
Copacii cu foi de rugină
Și urșii ascunși în bîrlog
In noptile lungi ce or să vină.

Elena Dragoș

Scrisoare iernii

Iarnă, eu aștept scrisoare
Să-mi trimiți din depărtare,

Ca să știu cind vii în țară
Și să te aștept la gară.

Te-oi întîmpina cu flori,
Cind din tren ai să cobori.

Geamantanul, bucuroasă,
Ți-l voi duce pîn-acasă.

C-am aflat că ești o zînă,
Ca bunica de bătrînă,

Și mai știu că spui povești
Cind prin lume poposești,

Că la semnul tău se face
Totul alb, precum îmi place.

Și că se ivesc prin văi
Sănii mici cu zurgălăi.

Vrei să dormi

Vrei să dormi, dar te apasă
Adevărul ce-l ascunzi.
Nu vor pleoapele să cadă
Peste ochii tăi rotunzi.

Te gîndești în clipa asta,
Cu tîrzii păreri de rău,
La băiatul fără vină
Pedepsit în locul tău.

Nu-i ușor să minți, băiete,
Vezi tu, nu-i ușor să minți.
Ocolind cu teamă ochii
Prietenilor tăi cinstiți.

Adevărul e un nufăr
Ce în milul din străfund
Nu se frînge, ci răsare
Peste ape, surizînd.

Noaptea ți se pare lungă
Cind aștepți nerăbdător
Să apară-n geamul nopții
Chipul alb al zorilor.

Nu-ți dau pace nici o clipă,
Te învăț să fii mai bun.
Ia aminte, pîn' la ziuă
Nu cumva să uiți ce-ți spun:

Adevărul e un nufăr
Ce în milul din străfund
Nu se frînge, ci răsare
Peste ape, surizînd.

Orchestra... piticilor

Vi s-a întîmplat vreodată ca, mergînd pe stradă și ajungînd în dreptul unei ferestre, să vă opriți o clipă pașii la auzul melodiei ce răzbate afară, trimițîndu-și acordurile pînă departe?

Așa s-a petrecut și cu mine într-o duminică, pe cînd mă aflam în fața Casei de cultură din Alexandria; nu un singur instrument mi-a atras atenția, ci o orchestră întreagă. Surprinsesem ultimele frînturi din prezentare: „Și acum orchestra va executa „Ana Lugojana", după care va urma „Sulico"...

Atunci am căutat intrarea și am pătruns în sala din care se revărsau nestăvilite acordurile melodioase.

Intîi am rămas surprinsă. Inchipuiți-vă și voi! In loc să văd o orchestră ca oricare alta, a trebuit să mă înalț pe vîrful picioarelor pentru a-i putea zări pe „bătrînii" muzicanți, în număr de 23. Luați în parte, nici unul n-avea mai mult de 10 ani. Majoritatea aveau 6, 7, 8 ani, ba chiar și 5 ani.

Să facem acum cunoștință cu ei.

Deoarece Mircea Scarlat este mezinul și răsfățatul lor, s-o începem cu el. Vioara pe care o ține în mînă este pe măsura lui. Micuță ca și el. Dar să vă povestesc mai întîi ce i s-a intîmplat la spectacol. (Lui Mircea, nu viorii!).

Tocmai venise un tovarăș ca să fotografieze orchestra, în timp ce aceasta executa o bucată muzicală. Mircea s-a oprit, întrebîndu-l mirat pe Marin Niculaie, dirijorul orchestrei!

— Dar ăsta cine e, nene?

— Cîntă mai departe! a fost răspunsul pe care l-a primit de la dirijor. Pus în încurcătură, băiatul a înțeles că trebuie să continuie partitura și s-a conformat. Ca orice muzician ce se respectă, Mircea și-a adus la timp aminte că, dacă un singur instrumentist e indisciplinat, întreaga orchestră se duce de rîpă. Și Mircea nu vrea cu nici un preț asta.

Dar mai așteaptă încă mulți copii să fie prezentați. De aceea să trecem la surorile Rodica și Luminița Marincă. Prima are 6 ani, cealaltă 10. Iat-o și pe poznașa Iuli Manga, care mereu se ține de giumbușlucuri. Cu o fire complet diferită de a ei e Florica Balauru, visătoare, pasionată a viorii.

Mulți dintre copiii aceștia sînt elevi. Și încă elevi fruntași. Despre asta ne vorbește dirijorul, care se interesează mereu de progresele lor la învățătură.

Lelia FLORIAN

Pionieri și școlari

Participați cu toții la acțiunea inițiată de Ministerul Industriei Alimentare, cu sprijinul C.C. al U.T.M., de strîngere a castanelor sălbatice. Aceste castane vor fi folosite la hrana porcilor pentru îngrășare. Fondurile rezultate din plata castanelor strînse vor fi folosite de Comitetele regionale U.T.M. pentru stimularea colectivelor de elevi fruntase în această acțiune.

Flacăra olimpică — flacără a păcii

De cîteva zile Melbourne, capitala olimpică, este în sărbătoare. Peste tot flutură steaguri, iar seara orașul este luminat orbitor de mii de becuri și reflectoare. Pe străzi este o animație pe care numai zilele Festivalurilor mondiale ale tineretului au putut-o cunoaște. Grupuri, grupuri de sportivi de toate rasele și naționalitățile se plimbă în clipele lor libere pe străzi admirînd frumoasa capitală australiană

In acest timp, antrenamentele, meciurile amicale, nu contenesc nici o clipă după cum nu contenesc nici pronosticurile asupra reprezentativelor cu cele mai mari șanse. In fruntea acestor pronosticuri se află S.U.A. și U.R.S.S. care au loturile cele mai numeroase. Reprezentativa U.R.S.S. numără de pildă 325 sportivi. Loturi puternice mai sînt considerate cele ale Australiei, Angliei, R. P. Ungare. Germaniei

Sportivii țării noastre sînt, firește, în mari emoții. Iolanda Balaș, speranța noastră la săritura în înălțime, se antrenează cu perseverență. După cum s-a anunțat, Ilie Savel va face parte dintre capii de serie la 400 m garduri.

Dealtfel, sportivii noștri sînt în atenția presei australiene, care le consacră zilnic coloane întregi și fotografii. Dintre cei care sînt urmăriți cu multă atenție în timpul antrenamentelor fac parte Linca și Geta Hurmuzache, a căror formă este considerată ca excelentă.

Să vi-l prezentăm acum pe halterofilul Paul Anderson. Prietenii săi l-au denumit „baby" ceea ce înseamnă copilaș. „Baby" Anderson, e tare micuț. Are 147 kg. greutate. Ca nu cumva să slăbească, obișnuiește să bea circa 10 kg de lapte pe zi. De aci i-a venit și numele de „baby". La antrenamente, Paul Anderson ridică, așa în joacă, greutăți de la 100 kg în sus. Ce părere aveți de un asemenea „copilaș"?

Cînd citiți aceste rînduri, gîndiți-vă că mîine joi 22 noiembrie, se va aprinde la Melbourne flacăra olimpică și vor începe să se desfășoare probele pe care cei 3.482 sportivi din 69 de țări, precum și milioanele de cetățeni ai acestor țări le așteaptă cu nespusă emoție.

In paginile gazetei noastre vă vom ține la curent, dragi copii, cu ce va fi mai interesant din uriașa competiție sportivă de la Melbourne.

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii, tel. 7.61.00 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100. 114, Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.